

Het dienen van Jezus

Lezen: Matthéüs 20: 17-34

Tekst: Matthéüs 20: 28

Zingen:

Ps. 43: 3,5

Ps. 69:14

Ps. 17: 3,4

Ps. 85:4

Ps. 147:6

Gemeente, deze zondag markeert het begin van de zogenaamde lijdenstijd, de zeven weken voor Goede Vrijdag. Dat is een aanzienlijke periode, vindt u niet? Langer zelfs dan de Adventstijd. Zowel het herdenken van de komst van de Heere Jezus als het herdenken van Zijn lijden is van het allergrootste belang. In de Evangeliën wordt veel aandacht besteed aan het lijden van de Heere Jezus Christus. Ik heb dat eens nagegaan en hoewel ik geen exact getal kan noemen, gaat het bijna om de helft van de bladzijden in de Evangeliën waarop gesproken wordt over Zijn lijden. Daarom is het goed dat de kerk een periode van zeven weken heeft ingesteld om aandacht te geven aan dat breed omschreven lijden van de Heere Jezus Christus aan het einde van Zijn leven.

Maar ook eerder in Zijn leven heeft Jezus veel lijden moeten ondergaan. Denk bijvoorbeeld aan wat we vanmorgen hoorden. Wat zal het Hem gedaan hebben, Hij Die ook volledig mens was, toen mensen Zijn boodschap niet wilden begrijpen en er geen gehoor aan gaven? Lijden, niet alleen door notoire tegenstanders, maar ook door Zijn discipelen, Zijn leerlingen, die bleken zulke moeilijk lerende mensen te zijn. Toch bleef Hij hen onderwijzen, zelfs toen Hij tot drie keer toe van tevoren sprak over Zijn lijden en sterven.

Als we hier in Matthéüs 20 de tekst voor de prediking lezen, gemeente, dan heeft de Heere Jezus op dat moment al driemaal, zoals Matthéüs beschrijft, over Zijn lijden gesproken. Hij nam, zoals we in het hoofdstuk hebben gelezen, de twaalf discipelen apart op de weg en sprak tot hen alleen, voor de derde keer, met deze woorden: *Ziet, wij gaan op naar Jeruzalem, en de Zoon des mensen zal den overpriesters en schriftgeleerden overgeleverd worden, en zij zullen Hem ter dood veroordelen; En zij zullen Hem den heidenen overleveren, om Hem te bespotten, en te geselen, en te kruisigen; en ten derden dage zal Hij weder opstaan.*

Tot driemaal toe. Dan wisten ze het nu toch wel, dan gingen ze toch wel iets begrijpen? De eerste keer liet Petrus al merken dat hij er niets van wilde weten: *Dat zal U geenszins geschieden.* En Petrus moest bestraft worden door de Heere Jezus: *Ga weg achter Mij, satan; gij zijt Mij een aanstoot.* Eigenlijk hetzelfde soort onderwijs als Johannes de Doper kreeg: *Gij ergert u aan Mij, maar zalig zijt gij, zo gij u aan Mij niet ergert.* We staan stil deze middag bij het dienen van Jezus. We letten op twee gedachten over **het dienen van Jezus**, op verschillende manieren.

1. In de eerste plaats: het dienen van Jezus door de discipelen. Zij willen Hem dienen.
2. In de tweede plaats: het dienen van Jezus door Hemzelf.

1. Het dienen van Jezus door de discipelen

Vers 28, gemeente, is een conclusie, een samenvatting, een toespitsing van het gedeelte dat we hebben gelezen: *Gelijk de Zoon des mensen niet is gekomen om gediend te worden, maar om te dienen, en Zijn ziel te geven tot een rantsoen voor velen.*

Matthéüs vertelt over de moeder van de zonen van Zebedeüs, Johannes en Jakobus. Marcus vermeldt dat zij zelf de vraag aan Jezus stellen. Hoe het ook zij, het antwoord van Jezus is tot hen gericht. Of de moeder erbij was, is niet van het allergrootste belang. Zij zullen die wens ook hebben gehad. Wie wil nu niet het beste, het mooiste, het grootste voor zijn kinderen, of voor zichzelf? Waar streven we naar? Wat is het doel van ons leven? Welke studie zal ik kiezen als ik jong ben? Waarmee kan ik iets bereiken? Welke vragen komen in die tijd nog meer bij je op? Misschien: met welk beroep kan ik veel geld verdienen? Of heb je de vraag: met welk beroep kan ik de Heere dienen? Ja, dominee, maar daar moet je voor geroepen worden, en dat geldt alleen als je man bent. Anderen zeggen: je kunt toch dienen, mensen dienen, bijvoorbeeld in de zorg, in het ziekenhuiswezen, of op andere manieren? Allerlei vragen zijn legitiem, en je mag best denken aan wat iets oplevert, welke beloning er is.

Maar wat is het belangrijkste, gemeente? Vraag je zulke vragen ook aan de Heere: *Heere, wat wilt Gij dat ik doen zal in de tijd van mijn leven op aarde?* Hier wordt de vraag gesteld dat de één aan de rechterhand en de ander aan de linkerhand van Jezus mag zitten als Koning in Zijn koninkrijk. En wanneer wordt die vraag gesteld? Er staat in uw Bijbel een witregel tussen de verzen. Maar in werkelijkheid zou het kunnen zijn dat het direct daarna is, direct nadat Jezus de discipelen apart had genomen. Misschien was de moeder al in dat gezelschap aanwezig of voegde zij zich erbij en stelde die vraag: de één links, de ander rechts, wanneer U Koning bent.

Wat zou het Jezus gedaan hebben, gemeente? Je hoort geen woord van medeleven over wat voor Hem aanstaande is. Je hoort niet dat ze zeggen dat ze Hem zullen helpen. Niets om Zijn lijden te verzachten. Niets dat zij er iets van aanvoelden of beseften in die tijd daarvoor. Ze denken alleen maar aan zichzelf, aan de positie die zij gaan innemen. Ja, ze willen Hem dienen, zij als de voornaamsten van de discipelen, zij die samen met Petrus altijd in Zijn nabijheid waren op bijzondere momenten, Petrus, Johannes en Jakobus: bij de verheerlijking op de berg en op andere bijzondere momenten wanneer niet alle discipelen dicht bij Hem waren.

Zeker, hier zit ook een positief element in, namelijk dat ze Hem steeds gevolgd zijn, Hem vertrouwen op Zijn woord en ook geloven dat Zijn koninkrijk zal komen, dat Hij Koning zal worden. Ja, maar welk koninkrijk? Hebben ze begrepen dat Hij het koninkrijk der hemelen bedoelde, zoals Matthéüs het vaak noemt? Wat Hij gezegd heeft: *Mijn koninkrijk is niet van hier?* Jezus gaat een vergelijking maken met mensen van een aards koninkrijk. Maar discipelen, Jezus is niet gekomen om een aards koninkrijk op te richten. Misschien hebben ze daar toch ook wel iets van gezien, dat moet haast wel. We hoeven niet exact in te vullen hoe dat bij hen overkomt, maar we weten wel dat de evangelist Marcus niet spreekt van het koninkrijk der hemelen, maar van het koninkrijk in de heerlijkheid: *Geef ons, dat wij mogen zitten, de een aan Uw rechter- en de ander aan Uw linkerhand, in Uw heerlijkheid.* Dan, wanneer U volle eer, heerlijkheid en roem ontvangt. Zouden ze dat niet een beetje hebben gedacht? Misschien toch ook wel op aarde, maar...

Hoe het ook zij, gemeente, de Heere had er pas nog over gesproken dat Hij als de Zoon des mensen zal zitten op de troon der heerlijkheid, en dat zij ook zullen zitten op twaalf tronen, oordelende de twaalf geslachten Israëls. Dat overstijgt het aardse leven. Ja, de discipelen erkennen Zijn koningschap, maar ze hebben nog zo weinig oog, kort gezegd, gemeente, voor het feit dat Hij eerst als Priester het offer van Zijn leven zal gaan brengen. Zij willen de Heere dienen, maar zonder ervan te weten dat Hij hen eerst moet dienen, zullen ze Hem ook kunnen dienen.

Zo lezen we daarvan in vers 28: *Gelijk de Zoon des mensen niet is gekomen om gediend te worden, maar om te dienen*. Daarom is Hij op aarde, om dienst te doen. Om dienst te verrichten bij Zijn Vader. Hij is uit de hemel gekomen om te doen de dingen die bij God te doen zijn op aarde, om te doen wat Jesaja al heeft gesproken: *Zijn ziel te geven tot een schuldoffer voor de Zijnen* (Jesaja 53). Maar er blijkt, gemeente, waar de discipelen behoefte aan hebben: om zelf een mooie positie te hebben. Als ik het maar goed heb. Nou, dat klinkt aardig hedendaags. Ja, de mens van vandaag leeft zich soms schaamteloos uit met zijn egoïsme, is op zichzelf gericht, zoals het al in het paradijs gekomen is toen we in de zonde vielen.

Die twee discipelen, gemeente, staan daar niet alleen in, dat ze vragen om een mooie positie in de heerlijkheid als Jezus Koning zal zijn. We lezen dat toen de andere tien dat hoorden, zij het hen zeer kwalijk namen. Jawel, maar ten diepste zijn ze even eerzuchtig als zij. De andere discipelen konden het niet hebben dat de één een meer voorname plaats zou innemen dan de ander. Ze waren één. Daarom geldt dat onderwijs ook voor de andere discipelen. En omdat ook wij allen van Adam en Eva afkomstig zijn, geldt dat onderwijs ook ons allen. Het komt in het bijzonder ook tot allen die de Heere willen volgen.

Het kan in een kerkraad zo zijn, het kan onder dominees ook nog zo zijn, dat de één belangrijker wil zijn dan de ander, dat de één net een stapje hoger wil staan dan de ander. Men is vanuit zichzelf een zelfbedoeler, een egoïst. Het is nodig, gemeente, dat we aan hoogmoed in onszelf ontdekt worden, zoals McCheyne dat ook dicht in dat wachtwoord der hervormers. Hij was in zijn tijd blind voor wie hij zelf was, had geen ware zelfkennis. En dat kan met ons mensen ook zo zijn. Het kan zijn dat je zelfs meent dat je je eigen karakter, je persoonlijkheid, best wel goed kent, je plussen en je minnen, of hoe je het ook wilt zeggen. Maar je ziel kennen ten opzichte van de Heere, dat gaat nog een stap verder. En toch is dat zo nodig, gemeente. Er kan verband zijn met het ander, maar ook als we genade ontvangen hebben, zeg je toch nog vaak tegen jezelf: wie ben ik toch, dat de Heere mij niet moe wordt? Je wilt Hem volgen, maar je kunt jezelf niet prijzen in het volgen. Levenslang hebben we onze oude natuur te doden, gemeente.

De twee discipelen, ach, ze weten nog niet goed genoeg wat zelfverloochening is. Wanneer weten we het goed genoeg? Wat weten ze van verootmoediging, van vernedering, van verbrijzeling? De discipelen willen Jezus dienen, ja, door zelf gediend te worden op hun voorname plaatsen. Maar de Heere zegt in vers 22: *Gij weet niet wat gij begeert. Kunt gij den drinkbeker drinken, dien Ik drinken zal, en met den doop gedoopt worden, waarmede Ik gedoopt zal worden?* En hun antwoord is heel prompt: *Ja, dat kunnen wij*. Wat een zelfverheffing, zelfoverschatting. Wat een blindheid nog voor het werk van de Heere Jezus Christus. Zijn beker drinken, dat is een lijdensbeker. Ze zullen er nog geen teug uit kunnen drinken. En met Zijn doop gedoopt worden, vraagt wat uitleg. Dat wil zeggen, zoals we dat oudtestamentisch kunnen duiden, ondergaan in het water van de doop.

Calvijn noemt daar het volgende bij: zo dikwijls als de doop vermeld wordt, moeten we daaraan denken dat wij met dat doel gedoopt zijn, dat het kruis op onze schouders komt te liggen. Als we de doop verstaan – we zijn ondergegaan in het water, in die symboliek ook gesproken – dan is je eigen ik verdronken en is er een nieuwe mens opgestaan. Het oude mag niet meer voortdurend naar voren komen. Wateren des doods, zo zegt Calvijn. En daarbij hoort dat als je daaruit opstaat uit die doop, je het kruis dat je opgelegd wordt, op je neemt.

Het is tot beschaming, gemeente, van de discipelen, dat de Heere hen, die toch geroepen zijn om straks leiding te geven aan de gemeente, om het evangelie te verkondigen, vergelijkt met wereldse leidslieden. Wereldse leidslieden, bij wie het wel zo is dat de één groter wil zijn dan de ander. En

dat is nog steeds zo, na al die 2000 jaar. Ik hoef geen namen te noemen, denk ik, in deze tijd waarin dat heel zichtbaar en hoorbaar is, dat de ene president belangrijker wil zijn dan de ander, enzovoort. Maar zo zal het onder de discipelen toch niet zijn. De Heere stelt het niet vragenderwijs aan de orde, maar gebiedenderwijs: *Alzo zal het onder u niet zijn.*

En daar hoef je trouwens geen president voor te zijn in een land dat je regeert. Dat kan ook zijn als je als twee broers bijvoorbeeld samen een bedrijfje hebt. Dat kan op zoveel manieren zijn: in het gezin, in het huwelijksleven, op de werkvloer in een bedrijf. Een zekere orde, hiërarchie, mag er best zijn, maar als de één groot wil zijn om daarmee boven de ander uit te scoren en meer lof te ontvangen, en daarmee impliciet ook een ander te vernederen, daar zijn we toch niet voor op de wereld gezet? Want de wereldse mens, het zit zo in hen, maar ook in ons, gemeente.

Maar de Heere draait het net andersom: *Alzo zal het onder u niet zijn. Doch zo wie onder u zal willen groot worden, die zij uw dienaar; En zo wie onder u zal willen de eerste zijn, die zij uw dienstknecht.* En dan komt de tekst verder: *Gelijk de Zoon des mensen niet is gekomen om gediend te worden, maar om te dienen.* Terwijl Hij Koning is. Petrus noemt het ook aan degene die hem in die eerste pinksterpreek hoort zeggen, dat Hij zal komen als een Heerser, Hij Die het echt waard is, de Heere Jezus Christus. En van Hem moeten de discipelen en alle volgelingen ook leren wat het is om te dienen.

Uit onszelf kunnen we niet dienen. We willen heersen, domineren, het voor het zeggen hebben. Een ander moet naar ons luisteren en wij moeten op een voetstuk staan. We kunnen afgeven op sportverdwazing, maar we kunnen het ook in ons eigen hart, hoop ik, moeten of leren zien of erkend hebben: ja, het zit ook in mij – het eerste, het hoogste, de meeste. Ach, de Heere Jezus, Hij zal de voeten gaan wassen van Zijn discipelen. En dan zal Hij zeggen: *Dit heb Ik u gedaan, om u een voorbeeld na te laten.* Gering werk doen, niet boven de ander staan, een ander helpen, doen wat een ander niet wil.

Moeten we onszelf, ons eigen ik, dan verachten? Moeten we ons eigen ik dan tenietdoen, als het ware, en ons helemaal oplaten gaan in de dienst van de naaste? Zo zegt het Woord van de Heere het niet. Het tweede gebod luidt: *En gij zult uw naaste liefhebben als uzelf.* Niet in de plaats van uzelf, maar als uzelf. Je mag jezelf liefhebben, je hoeft jezelf niet te verachten. Zelfverloochening is geen zelfverachting. Maar zelfverloochening is wel vernederend voor de hoogmoedige ik die in je zit. Door die hoogmoedige ik moet een kruis heen. Die moet aan het kruis, onze zonden aan het kruis. Het handschrift van onze zonden, zegt de belijdenis, maar ons eigen ik ook. En daartoe heeft de Heere ook een voorbeeld nagelaten. Nee, dat zondige ik, want dat was er bij Hem niet, maar zoals we in het Avondmaalsformulier belijden, dat het handschrift van onze zonden ook aan het kruis moet.

Dat zelfmishagen, gemeente, en dat in waarheid en oprechtheid, zonder daarmee de boer op te gaan, want daar kun je ook nog mee willen scoren, en dat is helemaal iets walgelijks. Een walging hebben aan onszelf, staat ook in een van de oudtestamentische profetieën: *En Ik zal maken dat zij een walging leren hebben aan zichzelf.* Niet aan een ander, maar aan jezelf, aan je zondige ik, dat wordt bedoeld. En de Heere heeft dat ook geleerd aan Zijn discipelen.

Jezus sprak tot Petrus na de eerste aankondiging van Zijn lijden: *Zo wie zijn leven zal willen behouden, die zal het verliezen; maar zo wie zijn leven zal verliezen om Mijnentwil, die zal het behouden.* Wat een geheim. En toch wil de Heilige Geest het leren, gemeente. We moeten op die leerschool blijven en nooit onszelf een diploma geven daarvoor, maar ons leven lang blijven leren. Petrus moest het toen horen: *Ga weg achter Mij, gij zijt Mij een aanstoot.* Je ergert je aan Mij. En

Jakobus en Johannes moesten horen: *Gij weet niet wat gij begeert*. En dat waren de drie discipelen die er het dichtst bij stonden.

Dan zeggen we dat niet om te zeggen tegen u of tegen mezelf: o, dan valt dat met mijn zonden nog wel mee. Als zij, die zo dicht bij Hem waren, nog zo lage cijfers haalden, dan mag ik mezelf nog wel een complimentje geven? Nee, stel die vraag ook maar aan jezelf: zou je de lijdensbeker van de Heere kunnen drinken? Jezus zegt: ja, ze zullen de beker wel drinken en ook eens met een doop gedoopt worden. Ze zullen ook een weg van lijden hebben te gaan, maar anders toch dan Hij. Hij ging die weg om daarmee het offer te brengen, om daarmee de toorn van God te ondergaan, om daar de schuld uit te boeten en daarmee vrijspraak te verdienen voor de Zijnen, voor wie Hij het doet. Hij verdiende er voor hen de zaligheid mee. Dat was Zijn dienst.

Maar als wij lijden, dan is dat niet in verdienende zin voor onszelf en ook niet voor een ander, maar wel in navolgende zin, zoals Jezus het ook heeft gezegd: *Zij hebben Mij vervolgd, zij zullen ook u vervolgen*. En dat is ook gebeurd. Jakobus is de eerste martelaar geworden, Johannes waarschijnlijk de laatste op Patmos, en Petrus, zoals de ongewijde geschiedenis zegt, ook gekruisigd, en op zijn verzoek juist andersom dan Jezus hing.

Paulus, gemeente, schrijft aan de Filippenzen dat het uit genade is dat ze in Christus geloven. En dan staat er dit achter: dat het ook uit genade is om voor Hem te lijden. Vindt u dat ook zo moeilijk te begrijpen? En dat ook Petrus, na die verloochening en na die herstelling, in het begin van Handelingen verblijd is als hij ook mag lijden voor zijn Meester. En toch kan dat zo zijn, gemeente, dat mensen daarvoor ingenomen worden, dat je dat leed draagt en daarmee ook verheugd bent. Want dan sta je in de lijn van je Meester, dan mag je Hem daarin volgen. En dan is het zeker, ook als dat een kastijdend element heeft waarmee de Heere je iets wil leren. Wat Hebreëen zegt: alle kastijding is niet een zaak van vreugde, maar toch, het kan ook tot zegen zijn voor jezelf. Maar het kan ook zo zijn dat je daar verblijd om bent, om te lijden, omdat dat in navolging is van Christus. En dat het lijden, bijvoorbeeld aan een ziekte in je lichaam of in je geest, voor jezelf ook meer draaglijk wordt.

Het is wat stotteren en stotteren, gemeente, want op de lijdenschool van de Heere Jezus Christus geef je jezelf helemaal geen goede cijfers. De Heere wijst ook op Zichzelf: *Gelijk de Zoon des mensen niet is gekomen om gediend te worden, maar om te dienen*. Net zoals Hij niet gekomen is om gediend te worden, zo moeten de discipelen er ook niet aan denken hoe zij gediend willen of kunnen worden op aarde.

2. Het dienen van Jezus door Hemzelf

Hij is de Zoon des mensen, een bijzondere uitdrukking die de Heere Jezus steeds gebruikte, heel vaak ten opzichte van Zijn discipelen in het gesprek en het onderwijs. Enerzijds ziet het daarop dat Hij Zijn werk met macht doet, met koninklijke macht, goddelijke macht. Zoon des mensen, een oudtestamentische uitdrukking die daar ook al op wijst. En tegelijkertijd ziet het daarop dat Hij volledig mens is, dat pijn bij Hem ook echt pijn is, dat smart bij Hem ook smart is. Als Hij zegt: *Mijn ziel is geheel bedroefd tot den dood toe, en beangst tot den dood toe*, dan ervaart Hij dat ook, ja, nog dieper dan wij mensen.

Jezus gebruikte de aanduiding 'Zoon des mensen' vaak ook als Hij sprak over Zijn lijden en sterven. En zo bedoelt Hij er zowel Zijn koningschap mee als ook Zijn priesterschap. Zoon des mensen, het hoogste onder de mensen, maar ook de laagst afdalende, Degene Die het meeste zal lijden. Hij is niet gekomen om hier op aarde als Koning gediend te worden, maar om als Priester te dienen, om te doen wat bij God te doen is. Dat had Hij voor ogen en daarom kon Hij de weg vervolgen, ook als

de discipelen Hem verlaten. Hij weet wat Hij moet doen, en dat is niet een noodwendig moeten ondergaan, maar ook een gewillig ondergaan. Gekomen om die dienst te verrichten, om Zijn ziel te geven tot een rantsoen, een losprijs, zoals het in het Grieks 'lutron' heet, voor velen, voor zondaren die in zichzelf hoogmoedig zijn en dat af gaan leren, die ootmoedig worden en die verslagen worden van geest, die niet meer tegenspreken als de wet hen schuldig keurt, als zondaren, schuldige mensen, gesteld worden, hun zonden steeds voor ogen zien zweven en voor het vonnis moeten vallen.

Gemeente, de discipelen moesten dus nog meer in Jezus leren zien dan dat ze tot op dat moment zagen. Ze wilden Hem zo graag dienen. Het kan bij mensen die aangeraakt worden om de Heere te volgen ook zo zijn, ook in het begin van het geestelijk leven, dat je zoveel voor de Heere over hebt, dat de Heere je bemoedigd heeft, dat je hoop hebt dat de Heere je ziel levend heeft gemaakt, dat je Hem wilt dienen. Ja, maar we moeten leren om door Hem gediend te worden. Ja, dat eerste ook, maar zijn we van Zijn dienst ook gediend? Een andere dienst is er niet waarmee je verblijd kunt worden. Hoe zul je rechtvaardig verschijnen voor God? Dat kan alleen als Hij je voor ogen stelt voor Zijn Vader in het gericht, maar dan wel bedekt met Zijn bloed, gewassen en gereinigd door Zijn bloed.

De Zoon des mensen is gekomen om Zichzelf, om Zijn ziel, het diepste, het innigste, alles van Zijn leven te geven. Als je je bloed geeft, kun je nog meer geven dan je bloed, en dat niet een halve liter, zoals bij een bloedtransfusie in het ziekenhuis, maar alles, je leven, het kloppen van je hart. Meer kan iemand niet geven, gemeente. Let erop, Hij zegt hier: *geven*. En Hij zegt niet dat het genomen zal worden. *De Zoon des mensen is niet gekomen om gediend te worden, maar om te dienen, en Zijn ziel te geven*. Hij geeft die zelf, uit handen. Hij geeft alles wat Hij heeft. Niemand had het kunnen nemen nog, Hij geeft het vrijwillig. Maar dat alles was ook wel nodig, tot een rantsoen.

Dat is een klein beetje wat je ergens als een soort noodpakket hebt, wat je in situaties van nood kunt gebruiken om nog een aantal dagen in je eigen woning en situatie te leven. Is dat een rantsoen? Ja, zo kun je het zien. Maar zoals ik het al noemde, in het Grieks is het ook een prijs die betaald wordt tot verlossing. In de oude tijden een prijs die betaald wordt om een slaaf vrij te kopen op de slavenmarkt en om dan in bezit te ontvangen. Dat, slaven van de zonde die we zijn. Loskomen van een verslaving is heel moeilijk, van de verslaving aan zonde is onmogelijk voor ons mensen, tenzij je gekocht bent en wordt door de Heere Jezus Christus. En dan blijf je hier op aarde nog wel in je zondig bestaan, maar toch gereinigd. En als je door de prijs van dat dure bloed gekocht bent, ook gerechtvaardigd. Wat een zegen als je daar ook iets van mag beseffen en mag weten: gekocht, en dan van Hem te zijn, om nooit meer van Hem los te komen, of je het voelt of niet, maar toch van Hem te zijn, en mag delen, in beginsel, in die troost van Zondag 1. Petrus zegt: het dure, het kostbare bloed.

Daarvoor moest je wel het leven in jezelf verliezen, maar dat is dan niet zo erg. Wat kun je met het leven in jezelf? Daarmee kun je niet behouden worden. Dat is toch een geluk als je het leven in jezelf verliest en het leven in Hem mag vinden. En als de Geest Gods ervan wil getuigen met Zijn Geest, aan de Avondmaalstafel, of ook al eerder, als dat goed is, van de verbinding die Hij gelegd heeft, van het offer dat Hij gebracht heeft. Al moet je dan een weg van verdrukking en van moeite en van lijden gaan, de Heere stelt er een tijd aan. In Openbaring wordt het gezegd: dan is het toch maar een verdrukking van tien dagen, een afgeronde hoeveelheid dagen, die door de Heere beschikt wordt, en niet door de boze. Hij weet ervan en Hij doet zien op Wie voorgegaan is, Hij Die zo volledig mens is geweest, waarvan de Hebreënbriev zegt dat Jezus de schande van de ellende van het leed heeft veracht, ziende op de heerlijkheid die voorgesteld is.

Ja, maar weet u wat u zegt, gemeente? Lijden kan pijn zijn, gemis kan gemis zijn, eenzaamheid kan eenzaamheid zijn, verscheurdheid kan verscheurdheid zijn. Maar Christus heeft van al dat toch dieper geleden dan wij mensen, om tot troost daarmee ook daaronder te kunnen komen en dat te dragen. En Hij bidt, Hij Die voor het Aangezicht van de Vader is, Hij is daar en Hij toont Zijn bloed dat Hij gestort heeft, Zichzelf, en Hij bidt voor de Zijnen die Hem gegeven zijn ook door de Vader en die Hij gekocht heeft, en die zeker zalig zullen worden. Wat durven ze nog te denken dat het ongewis is? Zie op Hem, die lijdende, die betalende Borg, en laat je door Hem bedienen, gemeente.

Hij Die Zichzelf vernietigd heeft, ontledigd heeft, de gestalte van een dienstknecht aangenomen, en gehoorzaam geweest tot de dood des kruises, die dood. En dat is een andere dood dan... ja, de catechismus geeft er heerlijk onderwijs over. Wat is er veel te leren, gemeente. Maar laten we veel ook dat gebed bidden: *Heere, leer mij Uw lijden recht betrachten*. En leer mij U te zien, ook wat U als een voorbeeld heeft nagelaten, ook voor het leven onderling. En leer dagelijks de toevlucht te nemen tot Hem, en je zonden te belijden, en dat maar niet als een stopwoord, maar in werkelijkheid ook te bidden, en wees veel voor het Aangezicht van God, op je knieën of in je gedachten, maar ook in je gebed: *Heere, verzoen de schuld. U bent gekomen, Heere. Het offer is betaald*.

Wat zei Johannes de Doper? *Zie, het Lam Gods*. En de Hebrëënbrief zegt: *Ons Paaslam is voor ons geslacht*. Ook voor u? God geve het.

Amen.